

LEVENT

KURTARMA OPERASYONU:

TROYA
HAZINELERİNİN
PEŞİNDE

Mustafa Orakçı

Yaz tatili yaklaşmıştı. Karne almak için gün saymaya başlamıştık. Okulun kapanacak olması, bende hem sevinç hem de üzüntü uyandırıyor. Karne alacağım için mutluydum ama arkadaşlarımdan ayrılacağım için hüznüydüm. Bütün yaz boyunca Mert'le baş başa kalmaktan korktuğum için tedirgindim desem daha doğru olacak galiba.

Gerçi okul kapansa da bizim tayfa hep yanımda... Bu yüzden kocaman yaz tatili daha çekilebilir oluyordu.

Okulların sona yaklaşmasıyla öğretmenimizin planladığı ve gezi kulübünün düzenlediği geziler de azalmaya başladı. Bir süredir hiçbir yere gitmemiştik. Artık gezi olmaz diye düşünürken öğretmenimiz bizi okuldan sonra sınıfta toplantıya çağırdı.

Toplantıya gittiğimizde gezi kulübü yerine sadece tayfa vardı. Yani ben, Mert, Osman, Hayri ve Kâmil...

- Çocuklar merhaba... Bu defa oldukça ilginç bir gezi var aklımda. Kamp yapmaya ne dersiniz?

- Harika deriz, dedi Hayri.

- Arkadaşlar, bu defa sadece sizinle gideceğiz. Bütün gezi kulübü öğrencilerinin velilerine yazdım fakat yalnız sizin aileleriniz dönüş yaptı. Dediğim gibi bu gezi diğerlerinden biraz daha farklı olacak. Gittiğimiz yerde orman kampı yapacağız. Ayrıca gündüzleri etraftaki müzeleri ziyaret edeceğiz. Oldukça eğlenceli birkaç gün olacak.

Hepimiz sevinçle birbirimize sarıldık. Kamp yapma fikri, üstelik Mert'le kamp yapma fikri beni korkutuyordu ama yine de gitmeyi istiyordum.

Gerçi gittiğimiz yerde neler yaşayacağımızı bilsem gider miydim? Emin değilim. Sadece şu kadarını anlatabilirim: Son zamanların en ilginç maceralarından birisini yaşadık. Ayrıca gittiğimiz yerde uzun zamandır görmediğimiz ve bizi pek de sevmeyen birisiyle karşılaştığımızı söylesem belki kim olduğunu tahmin edersiniz.

Cuma gecesini oldukça geç bir saatte kocaman antalarımızla yola koyulduk. Okul bahçesine vardığımızda küçük minibüs gibi bir araç bizi bekliyordu. Kalabalık olmadığımız için öğretmenimiz böyle bir araç bulmuştu. Eşyalarımızı bagaja koyduk ama almadı. Boş olan koltuklardan birisine daha çantaları yerleştirdik. Orada kalacağımız için yanımıza uyku tulumu, mat, çadır gibi şeyler almıştık ama Kâmil'in yanında getirdiği kocaman iki çanta bagajı doldurmuştu

Ben, Kâmil'in eşyalarını bagaja sığdırmasına yardım ederken ona takılmadan edemedim.

– Kâmilciğim demek ki bu seninle son gezimiz, dedim.

– Neden ki Levent? Öğretmenimiz yine gezi düzenlerse ben de gelirim. Neden bana son gezin dedin? Hiçbir şey anlamadım.

– Yani bu kadar çok eşyayla gelince ben gittiğimiz yere yerleşeceğini ve bundan sonraki hayatını orada geçireceğini sanmıştım.

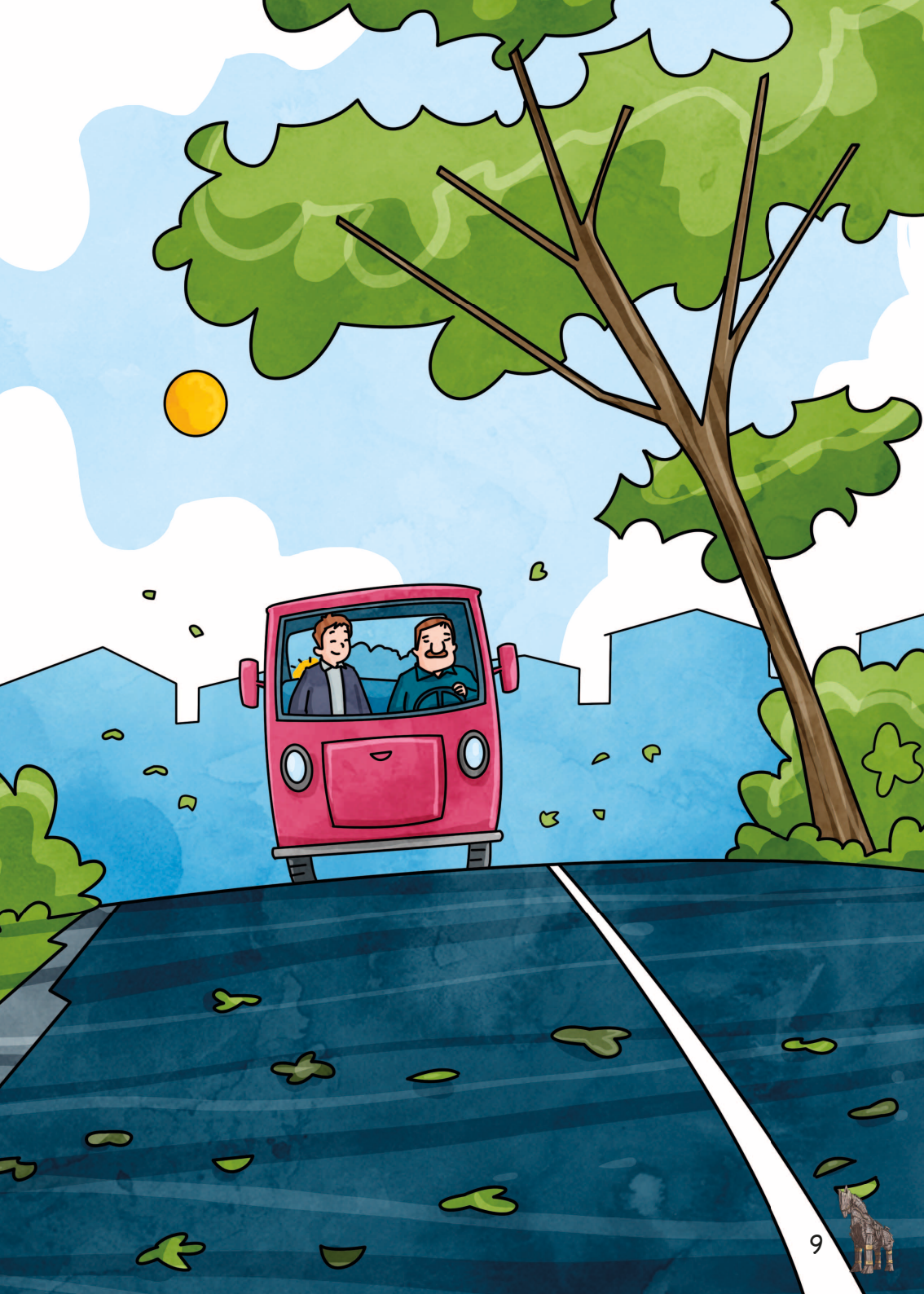

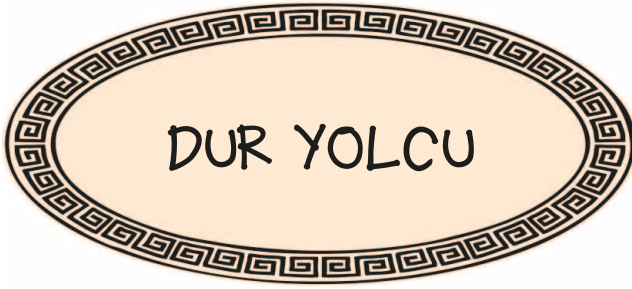
- Öğretmen kamp yapacağımızı söyledi Levent. Ne yani, oraya sevdiğim birkaç şeyi de götürmeyeyim mi? Yedi sekiz kişilik bir yemek takımı, yedek çatal-bıçak, sonra onun yedeği, sonra onun da yedeği... Ayrıca zor durumlar için de annemin hazırladığı yaprak sarma, kurabiye, poğaç, bal, kaymak, tereyağı, reçel, yeşil ve siyah zeytin gibi daha pek çok şeyi de götürmeyeyim mi?

Sanki geziye gitmiyorduk da göç ediyorduk. Kâmil yine yapacağını yapmıştı.

Sonunda hepimiz yerleştik ve gezimiz başladı. Yola koyulduk. Öğretmenimiz önde şoförle konuşurken ben de müzik dinlemek için kulaklığımı taktım. Bir zaman sonra uyuyakaldım.

Gözlerimi açtığımda durgun bir deniz karşıladı beni. Bir gemide buldum kendimi... Bu bir araba vapuruydu. Kalkıp güverteye indim. Güneş doğmak üzereydi. Boğazdaki hafif sis yüzünden denizin nerede bittiği, gökyüzünün nerede başladığı belli olmuyordu. Gördüğüm manzara büyüleyiciydi. Böyle bir manzarada uyanmak beni çok mutlu etmişti. Ben denizi seyrederken geminin düdüğü çaldı ve gemi yavaş bir şekilde hareket etti. Güneş doğarken gemi yolculuğumuz başlamış oldu. Etrafa bakıp sabah serinliğini içime çekerken Osman yanıma geldi.

– **Ne kadar güzel bir yerdeyiz,** dedi Osman.

– Evet, dedim.

– **Haydi üst kata çıkalım. Orada belki simit falan buluruz. Hem güneşin doğuşu oradan daha da güzel seyrediliyordur.**

Birlikte yukarıya çıktığımızda Kâmil'i geminin büfesinde gördük. Simit alıyordu. Biz de sıraya girip simit aldık. Kâmil'i de yanımıza alıp dışarıda bir banka

sıralandık ve güneşin doğuşunu seyretmeye başladık. Gökyüzünde birkaç tane martı görünce ayağa kalktım.

Elimde tuttuğum simidin bir parçasını martılara doğru fırlattım. Oldukça yetenekli olan martılar simidi bir defada yakaladılar. Diğer parçasını da attım. Kısa bir zaman sonra geminin üstü çığlık çığlığa bağırarak martılarla doldu. Attığım simitlerden kapmak için birbiriyle yarışıyorlardı. Osman da yanıma geldi ve o da simidini atmaya başladı.

Bir taraftan da fotoğraf çekmeye çalışıyordum. Hatta ağır çekimle martıların videosunu çektim. Harika oldu. Bizim bu keyifli hâlimize Kâmil de kayıtsız kalamadı. Bunun üzerine o da yanımıza geldi ve martılara baktı.

– Kâmil sen de versene simidinden bir parça, dedi Osman.

Kâmil simidinden bir parça ısırıp kendini geri çekti.

– Ben simidimi paylaşmam. Ama çay istiyorlarsa ısmarlayabilirim, dedi.

O sırada insanlara epey alışmış olan bir martı geldi ve Kâmil'in bize bakarak ko-

nuşmasını fırsat bilerek onun elindeki simidi alıp kaçtı. Kaçarken de çığlık çığlığa bağırarak uzaklaştı. Ben de bu anların fotoğrafını hatta videosunu çektim.

Kâmil ne olduğunu anlayamamıştı, çok korkmuştu.

– Arkadaşlar elinizdeki görüntüyü silmenizi istiyorum, dedi.

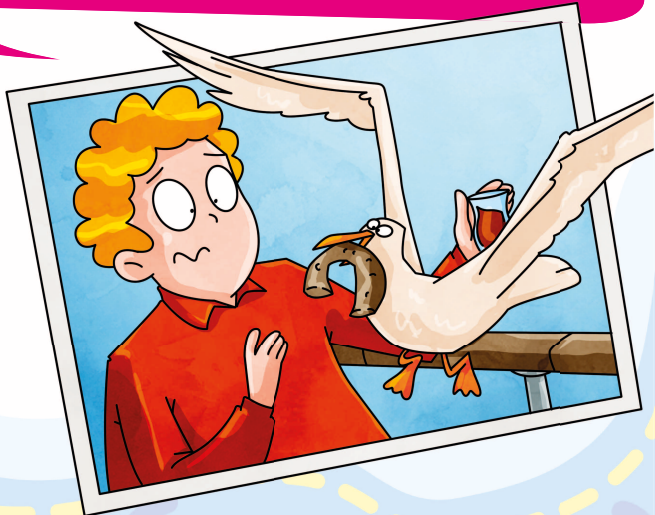
– Nedenmiş o?

– Ben kimseye, **“Kâmil elindeki yiyeceği bir martıya kaptırdı.”** dedirtmem. Anladınız mı? Silin lütfen!

Osman’la gülmek için kendimizi zor tutuyorduk. Biz birbirimizle didişirken öğretmenimiz yanımıza geldi.

– Çocuklar günaydın, uyanmışsınız. Hatta martıları bile beslemişsiniz.

– Evet öğretmenim, dedim. Böyle bir manzarayı kaçırmak istemedik.

Martıların çığlıkları yeri gđđ inletiyordu. Hemen yanımızda bir çift simitlerini martılarla paylaşıyordu.

Kâmil'in serzenişı devam ediyordu:

– Bu martılar bu sabah benden fazla Şey yediler. Neden kimse benimle simidini paylaşmıyor ki?

Kâmil'in bu hâline gđlerken aklıma gelen soruyu sordum.

– **Öğretmenim, biz neredeyiz? Yolculuğumuz nereye?**

Öğretmenim elini omzuma koydu. Diğer eliyle ayrılmakta olduğumuz sahilde, tepenin üstünde bir noktayı işaret etti. Orada bir Şey yazıyordu. Onu okumaya başladı.

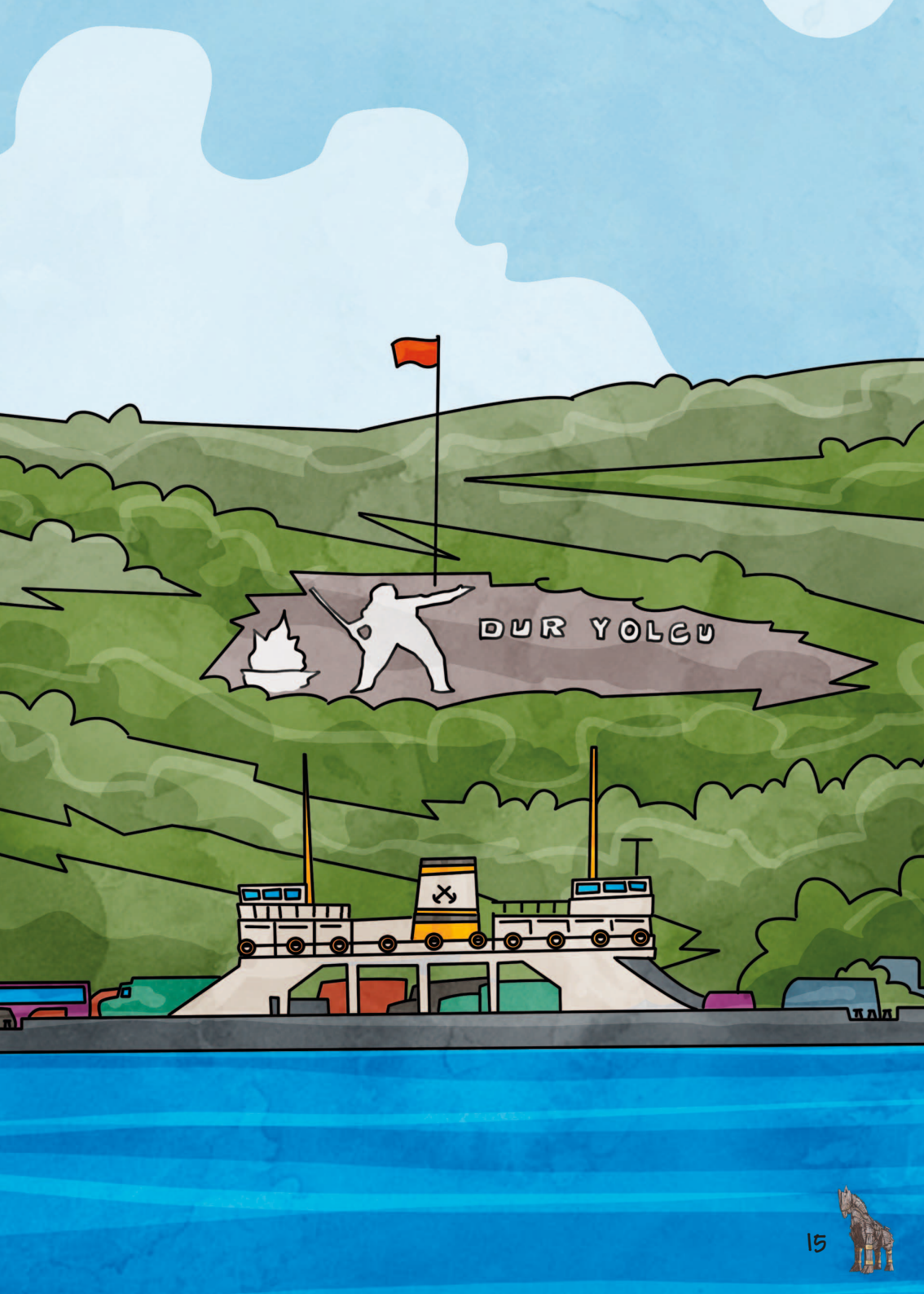
– **Çocuklar Çanakkale Boğazı'ndan geçiyoruz.**

– Çanakkale'ye mi gidiyoruz?

Sevinçle birbirimize sarıldık. Biz heyecanlı bir Şekilde konuşurken tayfanın uykucu elemanları da uyanmış ve bizi güvertede görünce yanımıza gelmişlerdi. Öğretmenimiz Çanakkale'ye gittiğimizi onlara da söyleyince kocaman bir yumak hâlini almıştık.

Gezi kulübü olarak ilk gezilerimizden birisini Çanakkale'ye yapmıştık. O zaman Çanakkale Őehitliđi'ni ziyaret etmiştik. Çanakkale'de de bazı yerleri gezmiştik.

DUR YOLCU

- Çocuklar, bu defaki Çanakkale gezimiz oldukça farklı olacak. Sizinle kamp yapacağız. Ciğerlerimize bol bol oksijen çekip eşsiz tabiatın keyfini çıkaracağız. Farklı bir gezi olacak.

Geminin düdüğü bir kez daha çaldı. Yaklaşık 25 dakika süren bir gemi yolculuğundan sonra Çanakkale'ye varmak üzereydik. Hızlı bir şekilde minibüsümüze binip kemerlerimizi taktık.

Gemi limana yanaşıp kapaklarını indirince gemiden indik. Limandan çıkarak bir caddeye girdik ve ilerlemeye başladık. Kâmil cama yapışmış bir şekilde etrafa bakıyordu. Bir taraftan da öğretmenimizle yalvarır gibi konuşuyordu.

- Öğretmenim sizden çok ama çok rica ediyorum. İleride bir yerde dursanız... Bir yerden peynir helvası alsak ne dersiniz? Sadece beni de gönderebilirsiniz. Bir parçacık peynir helvacığı alsam... Ne olur! Üstü kıpkırmızı, tadı harika, mis gibi bir peynir helvası, fırınlanmış, lezzetli... Üstü çıtır çıtır... Ohh mis!

Kâmil nasıl anlattıysa herkesin ağzı sulanmıştı. Öğretmenimiz Kâmil'i susturmasa minibüsteki herkes kaçacak ve peynir helvası arayacaktı. Kâmil herkesin canının peynir helvası çekmesine sebep olmuştu.

Fakat öğretmenimizin konuşması kesindi:

- Kâmilciğim, sen sabah erkenden belki tatlı yiyebilirsin ama ben ve arkadaşların rahatsız olabiliriz. Aş karnına bize ağır gelebilir. Şana peynir helvası bulacağız, merak etme.

Minibüsümüz Çanakkale'nin içinden geçti ve hiçbir yerde durmadı. Bir zaman yol aldıktan sonra şehir gerilerde kalmaya başlayınca Osman hemen sordu:

- Öğretmenim, biz Çanakkale'yi gezmeyecek miydik?

- Çocuklar kamp yapacağız. Zamanımız olursa Çanakkale'ye geleceğiz. Biraz daha yolumuz var. O yüzden dinlenmenize bakın çünkü yorulacaksınız.

Öğretmenimizin ne kadar doğru söylediğini çok geçmeden anlayacağız.

KÖTÜ HABER

Öğretmenimizin dediğini yapmaya çalıştım ama gözüme uyku girmedi. Gördüklerimi hafızama kazımak için etrafıma bakmayı sürdürdüm. Sağ tarafımızda eşsiz güzellikteki Çanakkale Boğazı vardı. Gördüğüm her şeyin fotoğrafını çekiyordum.

Minibüsümüz düz bir yolda ilerlerken öğretmenimiz bize doğru dönüp konuşmaya başladı:

- Arkadaşlar, kamptan sonra sizinle bulunduğumuz yere çok yakın olan Troya Antik Kenti'ni ve Troya Müzesi'ni ziyaret edeceğiz. Size bilgi vermek istedim. Şimdi dinlenmeye devam edebilirsiniz.

Mert uyuyordu. Ben de önümde oturan ve yan tarafı boş olan Osman'ın yanına geçtim.

- Levent çok heyecanlıyım, dedi Osman. Ne zamandır Troya Müzesi'ni görmek istiyordum. Bu çok iyi oldu.

Daha sonra Osman telefonundan bir şeylere bakmaya çalışırken ben de etrafımı izlemeyi sürdürdüm. Bir süre sonra Osman'ın dokunuşuyla irkildim.

– **Osman ne oldu**, diye sordum.

Ona baktığımda Osman'ın yüzü bembeyaz olmuştu. Ekranı bakarken âdeta donup kalmıştı.

– Osman ne oldu? Yüzün bembeyaz olmuş.

– **Kötü haber**, dedi Osman. **En iyisi al kendin oku.**

Osman'ın gösterdiği bir gazete haberi idi. Hemen okumaya başladım.

HAPİSHANEDEN KAÇIŞ

Bir süre önce dünya harikalarını tehlikeye atan ve polisleri kıtadan kıtaya peşinden koş-turan Cesur Taş, tutuklu bulunduğu cezaevinden firar etti. Bütün dünyayı ayağa kaldıran ve Hindistan'da Tac Mahal'e saldırmadan önce Türk polisinin düzenlediği operasyonla yakalanan Cesur Taş, olayın ardından ülkemize getirilmiş ve cezaevine konulmuştu. Uzun süredir hapiste olan Cesur Taş'ın kaçtığı bildirildi. Kaçağı yakalamak için çaba gösteren güvenlik güçlerinin arama çalışmaları sürüyor.

Haberi okuyunca donup kaldım. Aynı Osman gibi olmuşum. Ayağa kalkıp telefonu en önde oturan öğretmenimize götürdüm.

- Öğretmenim şu haberi okusanız iyi olur, dedim.

Daha fazla bir şey söylemeden telefonu öğretmenimize uzattım. Öğretmenimiz bir şey sormadan okumaya başladı. Telefonu kapatıp bana uzattı. Sonra da kulağıma eğildi.

- Bundan arkadaşlarına söz etmesen iyi olur Leventçğim. Korkmalarını istemem. Kampımız zehir olmasın. Belki çok geçmeden yakalanır, hatta yakalanmıştır bile... Panik yapmaya gerek yok.

- Tamam öğretmenim. Bunu sadece Osman ve ben biliyoruz, diye fısıldadım.

Öğretmenimiz gülümsedi. Kafasını evet anlamında salladı.

Osman'la bir süre konuşmadık ve oturmaya devam ettik. İkimiz de haberi düşünüyorduk.

